

حماسهٔ درخت

شعر فارسی: علی موسوی گرمارودی
ترجمه به آلمانی: محمدحسین خواجهزاده

Das Epos des „Baums“

Ein Gedicht von Ali Mousavi Garmaroudi

Aus dem Persischen übersetzt von M. Hossein Khadjehzadeh

جز از مادرم ستاره،

درسی نیاموختم

که بر دوردست نشست

و بزرگیش را به رخ نکشانید

- در همان حال که از خورشیدها بزرگتر بود -

و در خور دید من نور افشانند

و جهان را

از دوردست

به نظاره‌ای هماره

به تماشا نشست

و هماره، در شمار انبوه ستارگان بود.

Außer von meiner Mutter „Setareh“¹
Lernte ich keine Lektion.
Sie setzte sich in der Ferne nieder
Und rühmte sich nicht mit ihrer Größe,
- Obwohl sie größer war als alle anderen Sonnen -
Sie strahlte Licht auf die Sonne meiner Augen
Und schaute immer sitzend
Aus der Ferne
Auf die Welt.
Und sie gehörte immer zu der Masse der Sterne.

---

¹ In der Bedeutung von „Stern“, ein persischer weiblicher Vorname

حماسه رود را درودی نباید گفت
که از خروش، ناگزیر است.
من تلاش آبی را
کز آوند گیاهی خرد
بالا می‌رود،
بیش پاس می‌دارم
تا رودی
که با غرشی بلند
در بستری ناگزیر می‌رود،
آه، رود، ای رود!
چنین غره کف بر لب می‌اور
تناوری‌ات
آماس، نه فربهی است
حماسه تو را از من درودی نیست.

Das Epos „Fluss“ sollte man nicht preisen,
Denn sein Grollen ist unvermeidlich.
Das Bemühen von Wassertropfen,
Die in den Gefäßen von Kleinpflanzen
Emporsteigen wollen,
Schätze ich mehr
Als das laute Grollen des Flusses,
Der unvermeidlich in seinem Bett rollt.
Ach, Fluss, oh Fluss!
Bring nicht so überheblich Schaum vor den Mund!
Deine Beileibtheit ist
Nur Geschwulst, keine Fettleibigkeit.
Dein Epos preise ich nicht.

زیباترین صدا، صدای درخت است
که همه عمر
از هیچ نمی‌نالند:
نه از اره آذرخش
نه از نعره تندر
نه تازیانه باد
و نه سوز خزان

Die schönste Stimme ist die des Baumes,
Der ein Leben lang
Vor nichts stöhnt:
Weder vor der Säge des Blitzes
Noch vor dem Schrei des Donners
Noch vor der Peitsche des Windes
Noch vor dem Beißen des Herbstes.

زیباترین کلام
کلام درخت است
که در همه عمر، هیچ نمی‌گوید
و بر پای ایستاده است
و دستهایش دهنده‌اند
بارورند
درخت، میوه را به خدا تعارف می‌کند
با سرانگشتانی که به آسمان برافراشته است
اما،
کودکان به سنگ از او باز می‌گیرند
و پیران بر نردبان
و جوانان با شکستن شاخه‌ها

Das schönste Wort
Ist das des Baumes,
Der ein Leben lang nichts sagt
Und aufrecht steht,
Und seine Hände sind gnädig,
Fruchtbar.
Der Baum bietet Gott die Früchte an
Mit Fingern, die gen Himmel ausgestreckt sind,
Aber
Die Kinder nehmen sie mit Steinwürfen zurück,
Und die Alten auf Leitern,
Und die Jungen durch Brechen von Ästen.

سلام بر درخت
که غرور تملک ندارد
و هر چه او راست
هماره، فراچنگ
به پیشکش می دهد
و حتاش
اگر به سنگ زنند،
می بخشد!

Der Baum sei begrüßt,
Der nicht stolz ist auf seinen Besitz
Und alles, was er besitzt,
Immer mit ausgestreckten Armen
Als Geschenk anbietet,
Auch wenn man Steine auf ihn wirft,
Ist er gnädig.

وقتی به خانه آمد سرباز
مادر گفت: جامه دیگر کن
برادرت تیز خورده است
بیا او را در باغچه در خاک کنیم
سرباز گفت:
می دانم مادر!
خودم او را زده‌ام!

Als der Soldat nach Hause kam,
Sagte die Mutter: Zieh dich um!
Dein Bruder ist erschossen worden.
Lass uns ihn im Garten beerdigen.
Der Soldat sagte:
Ich weiß es, Mutter!
Ich habe ihn selbst – versehentlich - erschossen!

چنگیز هم خونخوارتر از لحظه‌ها نیست
 زمان، سیری ناپذیر است
 میان شهادت و شقاوت،
 فاصله

به درازای تفنگی ست
 تا در کدام سوی آن ایستاده باشی!

دگر باره سلام بر درخت
 که تا زنده است
 ازو قنداق تفنگی
 نمی‌توان ساخت! ...

Nicht einmal Tschingis Khan ist blutrünstiger als die
 Augenblicke.
 Die Zeit ist unersättlich.
 Zwischen Märtyrertum und Erbarmungslosigkeit
 Ist eine Entfernung
 So groß wie die Länge eines Gewehrs.
 Es kommt drauf an, ob du vor oder hinter ihm stehst!
 Nochnals sei der Baum begrüßt,
 Der zeit seines Lebens
 Keinen Gewehrkolben aus seinem Holz
 herstellen lässt! ...